

РЕШЕНИЕ

№ 528

гр. София, 31.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 23.01.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **11185** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – 178 АПК, във връзка с чл. 64 от Закона за МВР (ЗМВР).

Образувано е по жалба с вх. №39871 от 09.11.2021година, подадена от В. Р. Г., срещу Разпореждане от 30.09.2021година на К.О. при 3-ти ср.ОСПС СДВР [населено място], издадено по реда на чл.64 от ЗМВР, с което е разпоредено на жалбоподателката: 1. Да спазва законите в Р. България, 2. Да не нарушава обществения ред, 3. Да не се саморазправя с лицето С. В. И. и всички спорни въпроси да решава по законоустановения ред.

С Определение № 8778 от 11.10.2022г. по адм.дело № 8474/2022г., Върховния административен съд е отменил определение № 4852/16.06.2022г. по адм.д. № 11185/2021г. на АССГ и е върнал делото на същия съд за продължаване на съдопроизводствените действия.

Именно от инстанционно осъщественият от ВАС контрол следват безспорно изводите за редовност и допустимост на процесната жалба, поради което същата следва да бъде разгледана по същество.

Макар дискуссионен въпроса за наличието на правен интерес от оспорване на акта, тъй като от разпореждането нито се създават права и задължения, нито се засягат права, свободи или законни интереси на жалбоподателката, още по-малко пък непосредствено, то с оглед изрично възприетата от ВАС, обжалваемост на акта и очевидно възприетият предмет на производството и надлежност на страните, то същият ще бъде разгледан по същество. По силата на посоченият акт, несъмнено

разрешен е и въпроса представлява ли посоченото разпореждане предупреждение по своя характер или разпореждане.

По съществуващото на спора, с оглед твърденията на страните, съдът съобрази и приема:

По преписката е приложена докладна записка от П. Т. К. на длъжност К.О. при 03 ср. ОСПС СДВР, видно от която на 30.09.2021г. по радиоefира П. К. и ст. полицаи К. П. са получили сигнал за необходимост от съдействие на служители на Столична община на [улица]. На място са установили пререкание между жалбоподателката, и представители на Столична община относно разполагаемост на паркинг елементи на същият адрес, на който се помещава и самото консулство.

В тази връзка е издадено и процесно оспорваното разпореждане от 30.09.2021г. на П. Т. К. на длъжност К.О. при 03 ср. ОСПС СДВР, [населено място], издадено на основание чл. 64 от ЗМВР, с което на В. Р. Г. е разпоредено:

1. Да спазва законите в Република България;
2. Да не нарушава обществения ред;
3. Да не се саморазправя с лицето С. В. И., ЕГН [ЕГН] и всички въпроси да решава по законоустановявания ред в РБългария.

С подадената жалба, В. Г. твърди, че разпореждането е издадено в нарушение за законовата форма съобразно чл.64 ал.5 от ЗМВР, нарушение на чл.146 т.2 от АПК. В частност - липсва ясно посочване на фактически и правни основания за издаване на акта задължителен реквизит съобразно чл. 64 ал.5 т.3 ЗМВР, като е посочено най-общо нормата на чл.64 от ЗМВР, което е общо правомощие, а не конкретно правно основание, а от фактическа страна липсват каквито и да било основания, обосноваващи издаването му.

На следващо място се твърди, че липсва разпоредителна част съгласно изискването на чл. 64 ал.5 т.4 ЗМВР, противоречие с материално – правните разпоредби по чл.146 т.4 от АПК и несъответствие с целта на закона – чл.146 т.5 от АПК.

С оглед твърденията на страната, съдът счита за необходимо да посочи, че съгласно чл. 64 ал.1 от ЗМВР, полицейските органи могат да издават разпореждания до държавни органи, организации, юридически лица и граждани, когато това е необходимо за изпълнение на възложените им функции. Разпорежданията се издават писмено. Безспорно посочената норма представлява правомощие, както твърди жалбоподателката, но именно от същата норма следва и основанията на което се упражнява това правомощие. Що се касае до наличието на фактически основания обосновавали реализацията му, такива следват ясно от приложената по преписката докладна записка. Още с ТР № 16/31.03.1975 г. на ВС на Република България ясно е посочено, че мотивите към административния акт могат да бъдат изложени и отделно от самия акт в друг документ, ако изхождат от същия административен орган, който е издал акта.

На следващо място и във връзка с възражението относно липса на законово изискуеми реквизити, следва да се посочи, че при постановяване на акта по силата на чл.64 ал.5 от ЗМВР, разпореждането, издадено в писмена форма следва да съдържа като реквизити: наименование на органа, който го издава; адресат на разпореждането; фактически и правни основания за издаване; разпоредителна част, с която се определят правата или задълженията, начинът и срокът за изпълнението;

пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва; дата на издаване и подпис на лицето, издало разпореждането, с означаване на длъжността му.

В процесният казус наименованието на органа и адресата на разпореждането са ясно и категорично посочени в неговият текст и съдържание. Фактическите и правни основания също са посочени и се съдържат по преписката и в текста на самият акт/виж по-горе/.

Относно твърдението за липса на разпоредителна част, в своето отменително определение № 8778 от 11.10.2022г. по адм.дело № 8474/2022г., Върховния административен съд изрично е посочил – стр. втора, трети пасаж от съдебният акт, „че се разпорежда на адресата конкретно поведение“.

Ео защо и настоящото възражение следва да бъде отхвърлено, като поставящо спорен въпрос, вече разрешен с дадени от ВАС, задължителни разрешения и указания.

На следващо място – ясно е, че в хипотеза като настоящата, начина и срока на изпълнението не могат да бъдат обвързани с конкретна дата, поради което и по същество са налице разпореждания, насочени към постоянно, правомерно поведение на лицето, осъществимо по начин, съобразен със законите в Република България. Т.е. и срока – безсрочно и начина на изпълнение – съобразно законите в страната, са реквизити, инкорпорирани и следващи смисъла на текста на разпореждането.

Посочено е също така, пред който орган и в какъв срок може да се обжалва разпореждането, същото съдържа дата и подпис на автора му с означение на длъжността.

В този смисъл законовото изискване за форма на акта е спазено.

На следващо място, неоснователно е възражението за материална незаконосъобразност на обжалваното разпореждане, с аргумент за липса на извършено нарушение от посоченият в него адресат. Закона, в своя чл. 64 ал.1 ЗМВР не изисква наличие на допуснато или извършено нарушение, а единствено необходимост да се обезпечи изпълнението на функциите на полицейските органи. В процесният казус полицейските органи са извикани на посоченият адрес с молба за съдействие от страна на администрацията на столична община. Ясно следва да се подчертае – Столична община въплащава администрацията, носител на държавно властнически правомощия, чрез съответният орган, чието незаконосъобразно изпълнение/чрез акт, действие или бездействие/ засегнатото лице може да обжалва. Т.е. - законосъобразното разположение на паркинг елементи на посоченият адрес/причина за възникналото пререкание/. Органите на МВР не могат и следва инцидентно да установяват и да се произнасят по такава не/законосъобразност.

Всъщност тяхното присъствие на адреса е било продиктувано от необходимостта да обезпечат действията на служители от центъра за градска мобилност/ЦГМ/ към Столична община, които са извършили действия по демонтаж на процесните парко-елементи. От страна на ЦГМ на мястото е присъствало и установено лицето С. И., по отношение на който е постановено напълно аналогично Разпореждане, като обжалваното по настоящето дело. А видно от всички факти по делото – безспорно следва да се приеме, че процедурата с демонтаж на посочените парко-елементите е предизвикала вълнение и емоции, надхвърлящи обичайното схващане за обществен ред.

От своя страна, текста на чл.2 ал.1 ЗМВР определя дейността на МВР като насочена към защита на правата и свободите на гражданите, противодействие на

престъпността, защита на националната сигурност, опазване на обществения ред и пожарна безопасност и защита на населението. В този смисъл и при установено пререкание и възникнал спор на обществено място, при получен сигнал, полицейските органи са длъжни да се отзоват и да предприемат необходимите действия по опазването на обществения ред. В частност – да не допускат пререкания. Посоченото задължение е част от охранителната дейност, осъществима от полицейските органи съобразно компетентността им чрез посочените в чл.14 ал.2 от ЗМВР поддейности.

Тук е момента да се посочи, че от събраните гласни доказателствени средства - свидетелск показания, дадени при предходното разглеждане на делото, на които са позовава жалбоподателката, може да се установи със сигурност единствено, че последната е присъствала на 30.09.2021г. пред входа на сградата на [улица], както и факта, че полицейски служители са и поискали лична карта. Извън това от показанията на свидетелите не може да се установи нито по кое време е възникнало събитието, нито защо тя присъствала на него, нито дали тя самата е била или не е била в пререкание с друго лице. В този смисъл същите дори не са в противоречие с описаното в докладната записка към процесното Разпореждане, така, че съдът да премине към оценка на евентуалната им обриваща доказателствена тежест.

Далеч по-съществено за изхода от спора е обстоятелство, че самият закон не изисква наличието на установено или извършено нарушение. И в тази връзка твърдението за липса на нарушение от страна на жалбоподателката е несъставомерно и не обуславя материална незаконосъобразност на оспорваният акт.

Успоредно с това, при постановяване на акта не е налице и несъответствие с целта на закона, т.нар. превратно упражняване на власт. На първо място, защото органа въобще не цели настъпване на конкретни последици, извън общите законово-регламентирани норми на нормално развитие на обществените отношения. Т.е. ако въобще се целят последици, то те са тези, които закона изисква и допуска и в този смисъл няма как да бъдат превратни. На второ място, защото от посоченото разпореждане не произтича засягане на жалбоподателя, нито засягане на трети лица/ в положителен или отрицателен аспект/, така, че да бъде реализирана една привидна скрита цел, зад маската на друга, наглед законосъобразна, такава.

Извън горепосоченото, следва да се изложи още, че оспорваният акт е постановен от компетентен орган, при спазване на производствените правила и като такъв е правилен и законосъобразен.

При така очерганият изход от спора и с оглед своевременно заявената от ответника претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съдът намира, че такова му се дължи на основание чл. 143 ал.3 от АПК, в размер на 220лв., определен съобразно текста на чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. Конкретният размер съдът обосновава не толкова с правната сложност на спора а с оглед поредността и вида процесуални действия в производството, както и осъщественият институционален контрол по частният спор, ангажирал защитата на ответника.

С оглед гореизложеното и на основание чл. 172 ал.2 предл. пето от АПК, Административен съд София-град, 74 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Р. Г. срещу Разпореждане от 30.09.2021г. на П. Т. К.

на длъжност К.О. при 03 ср. ОСПС СДВР, [населено място].

ОСЪЖДА В. Р. Г. да заплати на СДВР сумата от 220/двеста и двадесет/ лева съдебно-деловодни разноски.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването на страните за неговото изготвяне.

Съдия: